

[Poul Møller.]

må den direkte beskatning for de mindste indkomster blive lavere end i de lande, der ikke har den generelle omsætningsafgift. Derfor må man se på den samlede skattebyrde for de forskellige indkomstgrupper og ikke byrden af den direkte skat alene.

Man glemmer en ting til i denne sammenhæng. Man kommer til det resultat, at for de højeste indkomster ligger vi på en lavere skat end andre lande, men man glemmer, at de andre lande, man kan sammenligne os med, ikke har formueskat, og for mange af disse højeste indkomstgrupper gælder det jo, at de må betale formueskat ved siden af den almindelige indkomstskat, så at deres direkte skattetryk bliver højere, end det er efter sammenligningen, og derved kommer på højde med nogle af de lande, der bliver nævnt.

Ved en sådan sammenligning med andre lande bør man også tage et meget afgørende forbehold og bør være meget forsigtig, fordi sociallovgivningen er så vidt forskellig. Tager man f. eks. USA, som man sammenligner med, så ved man, at der er det stort set overladt til den enkelte stat at gennemføre en sociallovgivning, som i langt de fleste stater hviler på en socialforsikringsordning, hvor den enkelte arbejder og den lavest stillede må betale sit forsikringskontingent udenom skattebyrden for at få de sociale goder. Det er naturligvis klart, at det kommer til at påvirke skattetrykket.

Når man ikke skal betale den sociale ordning gennem den direkte beskatning, skal man selvfølgelig have en lavere skattebyrde end i det land, hvor man får sin aldersrente, får sin invaliderente for størstedelen og en række andre sociale goder gennem sin skattebetaling. Man må i denne forbindelse heller ikke glemme, at der yderligere bliver den skævhed for USAs vedkommende, at de skatter, der skal bruges til sociale formål, opkræves lokalt, opkræves ikke i forbundsbeskatningen, og derfor er forholdet det, at i den sammenligning, man har i tillægget, er der kun tale om den direkte skat til forbundet, men ikke om skatten til enkeltstaterne og til kommunerne, medens man for Danmarks vedkommende har taget kommunalbeskatningen med, hvilket derfor må medføre, at der bliver en forskel. Det er en positiv fejl, når det anføres i tillægget,

at man ikke kender til direkte beskatning til enkeltstaterne i USA, for i en række enkeltstater er der direkte beskatning, som altså lægges ovenpå skatten til føderationen. Jeg har netop gjort disse sammenligninger vedrørende USA og dør fundet en række forskelligheder frem, som gør, at dette tillægs oplysninger har meget lidt interesse, og jeg har villet fremføre disse betragtninger, inden de nævnte sammenligninger kastes ud i kampagnen imod fradragsretten og imod det nuværende skattesystem, fordi folk blot vil se på sådanne tabeller uden at tænke på, hvad der ligger bag. Der er altså den direkte fejl, at man i USA mange steder betaler direkte lokale skatter, og i de stater, i hvilke man ikke betaler direkte skatter til enkeltstaten, betaler man omsætningsafgifter, som i mange enkeltstater er meget høje og altså må tages med ind i vurderingen af skattetrykket. Man har ingen formueskatter som her, og man har yderligere i USA fortrinsvis overladt den sociale sikring til private institutioner og forsikringsordninger — og i alle tilfælde til enkeltstaterne. Man har særlige fradragsregler, som vi ikke har her, og som gør, at sammenligningen giver et skævt billede. I USA har enhver ret til at fradrage med indtil 20 pct. af sin indkomst de tilskud, han har givet til sociale, kulturelle, velgørende og almennyttige institutioner. Det er på dette grundlag, at USA kan opretholde de vældige private donationer til forskellige velgørende formål, og en stor del af den sociale forsyng er rent privat finansieret.

Derudover har man ret til at fradrage indtil 5 pct. for hver enkelts udgifter til læge, tandlæge, medicin og lignende, og det giver et fradrag for mange indkomster på 25 pct., som der ikke er taget hensyn til ved sammenligningen.

Man har endvidere et fradrag på 600 dollars pro persona i husstanden, ikke alene for børn og ægtefæller, men for hver eneste person, der har sit underhold hos skatteborgeren. Man ser således på det, at det er en fordel, hvis en familie tager sig af svigerforældre eller bedsteforældre, og også ad denne vej prøver man på at lette de offentlige sociale udgifter. Med disse meget videregående fradragsrettigheder på en række områder kommer hele denne sammenligning til at halte.